

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **KMH Legal s.r.o.**, IČO 06664652
sídlem Renneská třída 393/12, 639 00 Brno - Štýřice

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem nám. Svobody 98/4, 602 00 Brno - střed

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající ve vydání výzvy k odstranění pochybností v registračních údajích ze dne 13. 8. 2018, č. j. 3775212/18/3001-40512-705415, **byl nezákonný.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Dne 5. 8. 2018 podal žalobce žalovanému přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty („dále také „přihláška k registraci“), jež byla u žalovaného zaevidována pod č. j. 3769949/18. Výzvou k odstranění pochybností v registračních údajích ze dne 13. 8. 2018, č. j. 3775212/18/3001-40512-705415 (dále také „výzva“), vydanou dle § 128 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žalovaný vyzval žalobce, aby
 - vysvětlil, doložil a prokázal v souladu s ustanovením § 4a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) složení částky obratu, uvedené na řádku 07 přihlášky k registraci ve výši 1 039 037 Kč relevantními doklady tak, aby bylo možno detailně rozklíčovat skladbu obratu a objasnit, zda a kdy daňovému subjektu vznikla registrační povinnost (dále jen „požadavek 1“);
 - vysvětlil, doložil a prokázal jeho konkrétní ekonomickou činnost, tzn. jak a kde je ekonomická činnost vykonávána, jakým způsobem je zabezpečena po stránce personální a po stránce technické (dále jen „požadavek 2“);
 - prokázal existenci sídla definovaného v § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH a současně sdělil, kde se nachází účetnictví či daňová evidence daňového subjektu a kdo ji vede (dále jen „požadavek 3“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 27. 8. 2018 domáhá určení, že zásah žalovaného spočívající ve výzvě byl nezákonný. Nezákonnost výzvy žalobce spatřuje v tom, že žalovaný neuvedl byť jen náznak toho, v čem spočívají pochybnosti ohledně přihlášky k registraci. Ve výzvě není v rozporu s § 128 odst. 1 daňového řádu uvedena jediná okolnost, jež by měla založit pochybnosti žalovaného. Žalovaný požadoval po žalobci i údaje, které je schopen si zjistit sám ze své vlastní úřední činnosti. Zvolený postup žalovaného je v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu. Výzva má šikanózní charakter, jedná se o svévolné a nepřijatelné rozšiřování povinností daňových subjektů nad rámec zákona. Dále poukazuje na nepřipustnost současné praxe daňové správy spočívající v plošném, systematickém zasílání výzev k odstranění pochybností a na jeho rozpor jak s unijním právem, tak s judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Není obecnou podmínkou pro přihlášení se k registraci v režimu § 6 odst. 1 zákona o DPH doložit většinu z požadovaných údajů, jako je například konkrétní ekonomická činnost. Žalovaný má při prověřování údajů uvedených v rámci registračního řízení upřednostnit ověření údajů z veřejně dostupných seznamů a rejstříků před vyzváním daňového subjektu k poskytnutí totožné informace. Takový postup však žalovaný v projednávané věci nezvolil. Dle žalobce je zřejmé, že pokud správce daně vyzývá k odstranění pochybností v registračních údajích, nedojde k zaregistrování daňového subjektu v zákonné 30denní lhůtě. Může se tak snadno stát, že v okamžiku, kdy již daňový subjekt musí ke svým cenám přičíst DPH, správce daně stále nerozhodl o registraci, což má pro daňový subjekt negativní důsledky.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že předpokladem úspěšnosti zásahové žaloby je, aby v důsledku nezákonného zásahu došlo k přímému zásahu do žalobcových subjektivních práv. Žalobce své subjektivní právo, jež mělo být zkráceno, co do tvrzení a důkazů, zcela opomíjí. Žaloba je v tomto směru nedostatečně formulována. Ve výzvě jsou pochybnosti

žalovaného zcela jasně popsány. Žalovaný i přes zaslanou výzvu zaregistroval daňový subjekt k dani z přidané hodnoty v zákonem stanovené lhůtě 30 dnů a v této lhůtě rovněž údaje zveřejnil. Žalobce pouze hypoteticky navozuje situaci, ke které by mohlo dojít a důsledky, které by mohly nastat, což se v jeho případě nestalo. Žalovaný je vždy povinen prověřit údaje uvedené v přihlášce k registraci k dani z přidané hodnoty. Žalovaný z veřejně dostupných či vlastních databází neměl možnost získat informace o tom, jakého obratu bylo žalobcem dosaženo v jednotlivých měsících roku 2017 a 2018. Žalovaný neměl spolehlivě doloženo, že datum 3. 7. 2018 je skutečně rozhodným dnem pro povinnost zákonné registrace k dani z přidané hodnoty. Žalovaný nezpochybňoval to, kde je ekonomická činnost vykonávána. Navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika

4. Žalobce v podané replice uvádí, že neztrácí aktivní legitimaci, pokud v žalobě neuvede svá konkrétní veřejná subjektivní práva, která měla být nezákonným zásahem zkrácena. Aktivní žalobní legitimace je dána vždy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo. Konstatování skutečnosti, že s ohledem na založení společnosti žalobce dne 7. 12. 2017 nebylo za rok 2017 podáno žalobcem daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob, nebylo ve výzvě uvedeno jako důvod pochyb. Nelze ani dovodit, že by takovou skutečností žalobce ztrácel na důvěryhodnosti. Povinnost k podání přiznání k dani z příjmů právnických osob žalobci dosud nenastala. Stejně tak žalobce jakožto advokátní kancelář doposud neměl povinnost přihlásit se k elektronické evidenci tržeb. Proti tvrzení žalovaného, že ve výzvě nezpochybňoval, kde je vykonávána ekonomická činnost žalobce, hovoří část výzvy, ve které žalovaný požaduje informaci o tom, „*jak a kde je ekonomická činnost vykonávána*“. Pochybnosti ohledně rozhodného data pro registraci nebyly ve výzvě nijak konkretizovány ani zdůvodněny.

V. Posouzení věci krajským soudem

5. Zdejší soud nejprve posuzoval, zda jsou v této věci splněny procesní podmínky tak, aby mohl ve věci jednat a rozhodnout.
6. Dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že „*[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*“.
7. Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy plausibilní tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli prokázání skutečnosti, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo – to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Dle názoru žalovaného takové tvrzení žaloba neobsahuje. K tomu zdejší soud uvádí, že tvrzení o přímém zkrácení na právech nemusí být v žalobě uvedeno samostatně. Ačkoli zdejší soud připouští, že žalobce v žalobě uvádí převážně obecná tvrzení o nepřiměřené zátěži daňových subjektů paušálními výzvami daňové správy, z žaloby jako celku lze dovodit, v čem žalobce spatřuje přímé zkrácení na svých právech. Již v úvodu žaloby žalobce poukazuje na „negativní projev zásahu v jeho právní sféře“. Z jeho dalších tvrzení je zřejmé, že výzva dle jeho názoru v rozporu se zásadami daňového řádu není prostředkem, který by směřoval k co nejmenšímu zatížení daňových subjektů, resp. který by šetřil jejich práva a právem chráněné zájmy. Doložení a prokázání množství informací, které bylo po žalobci požadováno, žalobce dle svých slov realizoval pouze proto, aby splnil svou zákonnou povinnost dle § 6 zákona o DPH. Požadavek však spatřuje šikanózním. Žalobce považuje výzvu za součást plošného svévolného rozšiřování povinností daňových subjektů na rámec zákona ze strany daňové správy, jež nepřiměřeně

plošně daňové subjekty, tedy i žalobce samotného, zatěžuje. Žalobce zvolenou argumentací poukazoval na to, že žaloba přesahuje jeho individuální zájmy. A vzhledem k tomu, že se jednoznačně považuje za jednoho z daňových subjektů, jež daňová správa dle jeho názoru nepřiměřeně zatěžuje, nemá zdejší soud pochybnosti o tom, že žalobce v žalobě přímé zasažení jeho práv, jež v důsledku vydané výzvy utrpěl, tvrdí. Konkrétní nepřiměřené zatížení své osoby pak dále žalobce spatřuje v povinnosti poskytnout žalovanému veřejně dostupné informace. Soud přitom nemůže bez dalšího vyslovit, že by takové zkrácení na právech žalobce bylo z povahy věci vyloučeno, tj. že by tvrzené jednání pojmově nemohlo představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Výše posuzovaná podmínka řízení je tedy splněna.

8. Dle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.
9. Žalobu má zdejší soud ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. za včasnou, neboť výzva, v níž žalobce spatřuje zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., byla vydána a současně žalobci doručena dne 13. 8. 2018. Dvoutříměsíční subjektivní lhůta pro podání žaloby tedy začala žalobci běžet dne 14. 8. 2018. Žalobce podal žalobu dne 27. 8. 2018, tedy v průběhu zákonné lhůty pro podání žaloby.
10. Dle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
11. V právě posuzované věci podal žalobce deklaratorní zásahovou žalobu poté, kdy již byl tvrzený zásah ukončen, tzn. výzva byla vydána. V takovém případě nebyl v souladu s § 85 s. ř. s. povinen vyčerpat jiné právní prostředky ochrany dle daňového řádu a jeho žalobu tak je z tohoto hlediska třeba považovat za přípustnou (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Afs 99/2017-38).
12. Vzhledem k tomu, že má zdejší soud podmínky řízení o žalobě za splněné, přistoupil k posouzení zákonnosti tvrzeného zásahu orgánu veřejné moci, tedy k posouzení zákonnosti výzvy žalovaného. Ve věci rozhodoval na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1, věta druhá s. ř. s.). Vzhledem ke splnění zákonných podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
13. Zdejší soud nepovažuje za důvodné námitky žalobce poukazující na negativní důsledky pro něj vyplývající z důvodu, že nedojde k jeho registraci k dani z přidané hodnoty v zákonné 30denní lhůtě dle § 129 odst. 1 daňového řádu v důsledku nezákonně vydané výzvy žalovaného. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že žalovaný rozhodl o registraci žalobce k dani z přidané hodnoty dne 3. 9. 2018 (rozhodnutím o registraci k dani z přidané hodnoty ze dne 3. 9. 2018, č. j. 4031883/18/3001-40512-705415), tedy v 30denní lhůtě uvedené v § 129 odst. 1 daňového řádu, a v této lhůtě taktéž údaje v souladu s § 98 zákona o DPH zveřejnil. Vzhledem k tomu, že žalobcem uvedená situace nenastala, jsou výše uvedené námitky čistě hypotetické. Logicky tak žalobce nemohl být v tomto ohledu tvrzeným způsobem dotčen na svých právech.
14. Dle § 6 odst. 1 zákona o DPH platí, že „[p]látcem se stane osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku, jejíž obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních

měsíců přesáhne 1 000 000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně“.

15. Dle § 94 odst. 1 zákona o DPH je osoba povinná k dani uvedena v § 6 „*povinná podat přihlášku k registraci do 15 dnů po skončení kalendářního měsíce, ve kterém překročila stanovený obrát*“.
16. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu „*[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*“.
17. Dle § 128 odst. 1 daňového řádu „*[s]právce daně prověří údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci nebo v oznámení o změně registračních údajů a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve daňový subjekt, aby údaje vysvětlil, doložil, popřípadě doplnil nebo změnil, a zároveň stanoví lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen tak učinit*“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
18. Dle § 5 odst. 3 daňového řádu „*[s]právce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob [...] v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní*“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
19. Daňový subjekt v daňovém řízení stíhá jak břemeno tvrzení – povinnost tvrdit, tak břemeno důkazní – povinnost prokázat svá tvrzení (viz § 92 odst. 3 daňového řádu). Výjimku netvoří ani registrační řízení dle § 125 a násl. daňového řádu. Ke vzájemnému vztahu § 128 odst. 1 a § 92 daňového řádu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 Afs 216/2018-47 (dále jen „rozsudek č. j. 9 Afs 216/2018-47“), takto: „*Co se týče vzájemného vztahu § 128 odst. 1 a § 92 daňového řádu, vyplývá ze systematiky zákona, že § 92 daňového řádu jakožto součást části druhé zákona (obecná část o správě daní) upravuje dokazování obecně pro všechna daňová řízení a postupy. Ustanovení § 128 je zařazeno do části třetí zákona (zvláštní část o správě daní) upravující specifické podmínky a pravidla pro jednotlivé typy řízení, placení daní, správu daně vybírané srážkou a právní nástupnictví. Obsahuje-li část třetí zákona odchylnou právní úpravu od části druhé, je třeba postupovat ve smyslu pravidla lex specialis podle příslušného ustanovení ve zvláštní části. V případě registračního řízení se uplatní úprava § 92 daňového řádu jako celek s výjimkou odst. 2 a 4, které se vztahují ke správnému zjištění a stanovení daně. Těmito dvěma odstavci pro účely registračního řízení obsahově odpovídá speciální úprava v § 128 odst. 1 daňového řádu.*“
20. Daňový subjekt je tedy bezpochyby povinen prokázat pravdivost údajů jím uvedených v přihlášce k registraci k dani z přidané hodnoty. Obdobně jako ve věci, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 14. 3. 2018, č. j. 7 Afs 76/2017-43, i v případě žalobce platí, že „*[j]e tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat skutečnost, že jeho obrát za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhl 1 000 000 Kč. Prokazování této skutečnosti je nejen záležitostí formální (předložení příslušných daňových dokladů), ale také záležitostí skutkovou (k uskutečnění zdanitelného plnění musí fakticky dojít)*“.
21. Výše uvedené závěry platí nicméně obecně, přičemž v registračním řízení se v každém jednotlivém případě může rozsah důkazního břemene lišit v závislosti na tom, jakými informacemi již správce daně disponuje, potažmo jaké informace si má v souladu se základními zásadami správy daní sám opatřit primárně způsobem, který daňový subjekt nezatěžuje, tj. zejména z veřejných či úředních databází.

22. Na výše uvedenou povinnost žalobce zároveň navazuje povinnost žalovaného ověřit správnost a pravdivost údajů a dokumentů, které mu byly v rámci registračního řízení poskytnuty. Tato povinnost vyplývá nejen z § 128 odst. 1 daňového řádu, ale i z judikatury Soudního dvora Evropské unie, dle které jsou členské státy „*povinny zaručit pravdivost zápisů do registru osob povinných k dani za účelem zajištění řádného fungování systému DPH. Je tak věcí příslušného vnitrostátního orgánu ověřit postavení osoby povinné k dani dříve, než jí přidělí identifikační číslo pro účely DPH*“ (bod 29 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 3. 2013 ve věci C-527/11, *Ablesio*; obdobně srov. bod 63 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. 9. 2012 ve věci C-273/11, *Mecsek Gabona Kft*; dostupné na: curia.europa.eu). Aby mohl žalovaný své povinnosti dostat, je mu dán do rukou nástroj ve formě výzvy k odstranění pochybností v registračních údajích zakotvený v § 128 odst. 1 daňového řádu. Je tedy oprávněn vyzvat žalobce k předložení dokladů či informací potvrzujících údaje tvrzené v přihlášce. Tento nástroj slouží jak pro případy, kdy daňový subjekt k přihlášce nepřiloží žádné takové doklady a správce daně nedisponuje odpovídajícími informacemi z úřední činnosti (např. z daňových tvrzení tohoto daňového subjektu), ani si je například nemůže obstarat z veřejných či úředních databází, tak pro případy, kdy předložené doklady nepovažuje za věrohodné, průkazné, správné či úplné.
23. Aby měl daňový subjekt možnost na pochybnosti správce daně adekvátně reagovat, je třeba, aby mu správce daně ve výzvě sdělil, na základě jakých skutečností dospěl ke svým pochybnostem (k tomu srov. rozsudek č. j. 9 Afs 216/2018-47, jenž výslovně ve vztahu k registračnímu řízení uvádí, že „[b]ude-li mít správce daně pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti důkazních prostředků předložených daňovým subjektem, ve výzvě mu sdělí, na základě jakých skutečností k tomuto závěru dospěl, aby měl daňový subjekt možnost na tato zjištění adekvátně reagovat, případně doplnit dokazování“).
24. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce podal dne 5. 8. 2018 přihlášku k registraci. Jako důvod k registraci uvedl § 6 zákona o DPH a částku obrátu za nejbližších 12 předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců uvedl ve výši 1 039 037 Kč. Dne 13. 8. 2018 vydal žalovaný výzvu podle § 128 odst. 1 daňového řádu. Požadavek 1, požadavek 2 a požadavek 3 uvedené ve výzvě byly odůvodněny toliko existencí pochybností „*o tom, zda byla plnění uskutečněna a zda den 03.07.2018 je rozhodným dnem pro povinnost zákonné registrace podle ustanovení § 6 zákona o dani z přidané hodnoty*“. V závěru odůvodnění výzvy pak žalovaný jen zopakoval, že mu vznikly „*ty pochybnosti o údajích v přihlášce k registraci k dani z přidané hodnoty, které specifikoval ve výroku této výzvy*“.
25. Výše uvedená tvrzení ve výzvě však dle názoru zdejšího soudu nemohou být považována za dostatečné odůvodnění výzvy, vylučující nahodilost či šikanózní jednání ze strany žalovaného. Žalovaný žádným způsobem nespecifikoval skutečnosti, na základě kterých mu vznikly tvrzené pochybnosti. Žalovaný žádnou z uvedených pochybností nijak neodůvodnil. Žalovaný dokonce ani nespecifikoval, zda mu vznikly pochybnosti o správnosti nebo o úplnosti údajů uvedených žalobcem v přihlášce k registraci.
26. Ustanovení § 128 odst. 1 daňového řádu stanoví jasné podmínky pro uplatnění institutu výzvy k odstranění pochybností v registračních údajích žalovaným. Tyto podmínky nelze ignorovat a vyplývají-li z výzvy žalobci povinnosti, musí mu být sděleny důvody pro vznik těchto povinností, resp. jejich opodstatnění. Povinnosti stanovené ve výzvě nelze opřít o obecná tvrzení o existenci pochybností o údajích uvedených v přihlášce k registraci. Akceptací tvrzení žalovaného jako odůvodnění výzvy k odstranění pochybností

v registračních údajích by soud *de facto* připustil možnost požadovat plošně po všech žadatelích o registraci splnění široké škály povinností bez jakéhokoliv konkrétního zdůvodnění pochybností, které správce daně k uložení těchto povinností vedly. S ohledem na formulaci posuzované výzvy by správce daně mohl ke všem žadatelům o registraci přistupovat zcela paušálně, automaticky jim ukládat univerzální povinnosti k doložení obecně vymezených údajů, a to bez ohledu na to, jaké údaje v přihlášce k registraci uvedli, a zda, potažmo jaké přílohy k přihlášce doložili a jak tyto odpovídají údajům z veřejných seznamů či informacím známým správci daně z jeho úřední činnosti.

27. „Pochybnostmi“ ve smyslu § 128 odst. 1 daňového řádu je třeba rozumět „oprávněné pochybnosti“. Má-li být z výzvy zřejmé, že pochybnosti správce daně jsou skutečně „oprávněné“, musí být logicky odůvodněny tak, aby z odůvodnění jejich „oprávněnost“ vyplývala. Citace znění § 128 odst. 1 daňového řádu či lakonické konstatování o „existenci pochybností“ ve smyslu § 128 odst. 1 daňového řádu nemůže být považováno za zdůvodnění pochybností o správnosti nebo úplnosti registračních údajů.
28. S ohledem na výše uvedené zdejší soud považuje výzvu žalovaného za nezákonnou pro nedostatek odůvodnění. Vzhledem k absenci odůvodnění jsou taková výzva, resp. povinnosti z ní pro žalobce vyplývající zcela nepředvídatelné a výzva tak pro svou nahodilost působí vůči žalobci ve výsledku šikanózně.
29. Pro úplnost soud nicméně poznamenává, že nezákonnost výzvy žalovaného pro nedostatek odůvodnění nutně neznamená, že důvody pro vydání výzvy vůbec neexistovaly. Jak je patrné z obsahu správního spisu, žalobce podal přihlášku k registraci bez příloh, přičemž se jednalo o pro žalovaného nový subjekt, u něhož nedisponoval informacemi získanými z úřední činnosti. Za této situace si lze představit, že žalovaný mohl mít určité pochybnosti o skladbě obratu. Pokud by nějaké pochybnosti v tomto směru vyjádřil, bylo by možné uvažovat o oprávněnosti požadavku 1. V každém případě však z žádných skutečností nelze dovodit ani náznakem opodstatněnost požadavků 2 a 3, a to už proto, že žalovaný neprovedl všechny úkony, jejichž provedení se od něj v první fázi registračního řízení dá s ohledem na základní zásady daňového řízení (zejména pak zásady zdrženlivosti a přiměřenosti stanovené v § 5 odst. 3 daňového řádu, v rámci nichž je žalovaný povinen šetřit práva a právem chráněné zájmy žalobce a volit jenom takové prostředky, které žalobce co nejméně zatěžují, ale zároveň ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní) očekávat. Žalovaný evidentně nezjistil, nevyužil, ani nehodnotil informace o žalobci veřejně dostupné na oficiálních webových stránkách České advokátní komory (dostupné na: www.cak.cz), přitom informace o předmětu podnikání žalobce – výkon advokacie – mu, jak sám ve svém vyjádření uvedl, byla známa z obchodního rejstříku. Informace z rejstříku České advokátní komory by mohly úvahy žalovaného o nutnosti uložení požadavků 2 a 3 do značné míry změnit, zejména v otázkách konkrétní ekonomické oblasti žalobce, místa výkonu jeho ekonomické činnosti, jejího personálního zabezpečení, či sídla žalobce (sídlo uvedené v přihlášce k registraci bylo totožné jako sídlo uvedené v obchodním rejstříku, stejně tak jako sídlo uvedené v rejstříku České advokátní komory; zdejší soud proto například nevidí důvod k pochybnostem ohledně místa, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se žalobce). Za této situace se s ohledem na požadavky 2 a 3 výzva skutečně jeví jako univerzální výzva paušálně zasílaná žadatelům o registraci.

VI. Shrnutí a náklady řízení

30. Ve světle výše uvedeného zdejší soud uzavírá, že v důsledku vydání napadené výzvy, zasahující do právní sféry žalobce, se žalovaný dopustil nezákonného zásahu vůči žalobci, kterému byly uloženy povinnosti bez řádného odůvodnění a osvědčení skutečného naplnění podmínek stanovených v § 128 odst. 1 daňového řádu. Aby žalovaný byl oprávněn stanovit žalobci výzvou dle § 128 odst. 1 daňového řádu požadavky 1, 2 a 3, musel by konkretizovat a odůvodnit jednotlivé pochybnosti o správnosti a/nebo úplnosti konkrétních údajů žalobcem uvedených v přihlášce k registraci, a to včetně skutkových okolností, z nichž tyto pochybnosti pramení. Jedině v takovém případě by bylo možno učinit závěr o důvodnosti vydané výzvy, a tudíž i o její zákonnosti.
31. Krajský soud proto určil ve smyslu § 87 odst. 2 s. ř. s., že zásah žalovaného spočívající ve vydání výzvy byl nezákonný.
32. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. listopadu 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu